

I tystnaden finns vi kvar

Jag ser på henne och undrar om hon fortfarande känner igen mig. Det finns varken ord eller minnen kvar hos henne längre, men jag hoppas att hon förstår att jag är här. Att jag älskar henne. Och ibland, när vi håller händer, känns det som vi talar på ett sätt som inte kräver ord.

När jag var liten visade hon mig världen genom lekfulla gester och kärleksfulla blickar. Hon lärde mig att uppskatta, leva och förstå. I dag är det jag som visar min uppskattning till henne genom leenden.

Det är lätt att glömma när sjukdomen döljer allt som var. Men att bry sig om någon med minnessjukdom handlar inte enbart om att ge dem medicinsk vård eller att möta deras fysiska behov. Det handlar om att fortsätta se dem för de människor de alltid varit, att ge dem vår uppmärksamhet, vårt tålamod och vår kärlek, även när sjukdomen skymmer deras tidigare jag.

Hon sitter vid det fyrkantiga träbordet. Jag vickar på det ojämna bordsbenet. I bakgrunden spelar radion. Framför henne står en rykande het kaffekopp och två sockerbitar. Jag hjälper henne att hålla den varma muggen. Hennes ögon flackar mellan naturen utanför fönstret och kaffet. Plötsligt ser hon på mig. Jag ryser av lycka. Hon ler och sträcker sig efter min hand. Hon vet att jag är där, att jag ser henne. Hon vet att jag älskar henne.

Vi tränger lätt undan tanken på att människor med minnessjukdomar fortfarande är de personer vi en gång kände. För många är det en tyst sorg att se någon förändras framför sina ögon. Och för oss som står bredvid kan maktlösheten vara tung att bära.

“Fin. Fin.” svarade hon när jag visade min djupblå balklänning. Även om minnet svikit henne finns den fantastiska person hon alltid varit kvar hos henne. De klarblå ögonen sken som stjärnor i natten. Jag såg henne. Jag såg leendet. Jag såg kärleken inom henne.

Jag sitter kvar vid bordet, låter vår tystnad fylla rummet som en varm filt. Hennes hand i min är sval men mjuk, och med tummen stryker jag varsamt över hennes spåda hand.

Samhället tystar ofta det vi anhöriga aldrig kan glömma, att de äldre fortfarande är människor med värde. I en vård som ständigt lider av personalbrist och tidsbrist blir de äldre ofta reducerade till siffror. Vi pratar om dem som vårdplatser, som ekonomiska utmaningar men sällan som människor med ett helt liv bakom sig. Det är ovärdigt. Vi måste värna om dem, ge dem den tid, omsorg och uppmärksamhet de förtjänar.

De där enkla orden, "Fin. Fin", ekar fortfarande inom mig. De är mer än bara ett svar. Det är ett minne av henne, av oss. Hon är en del av mig. Hennes skratt, tårar och kärlek kommer jag för evigt att bära med mig.

Trots att mycket har förändrats, vet jag att hon fortfarande är densamma. Minnena har bleknat, men djupt inom henne finns den person hon alltid varit. Jag vickar ännu en gång på det ojämna bordsbenet. Hennes hand ligger i min. Hon säger inget längre, men hennes blick söker min, och där finns allt jag behöver förstå. Och i tystnaden finns vi kvar, tillsammans.